

מז:

שור שנגח את הפרה פרק חמישי בבא קמא

עין משפט
גר מצוה

יב א מ"י פ"ו תלמוד
טקן מתוך הלכה ד
סנה שפין פה טושי"ע ח"מ
סימן שלם טושי"ע ג'
ג' ב מ"י שם הלכה ה' ושי'
השמות וזמ"ת טושי"ע
שם טפ"ד:
יב ג מ"י שם ושי"ב ה' י'
סנה שם טושי"ע שם
טפ"ד ה' ועי' נבאיה
וסימן ללא טפ"ד ג' ושי'
שם טפ"ד ה':
יב ד מ"י שם פ"ג הלכה
י' ועי' בהשנות
וזמ"ת סנה שם טושי"ע
ח"מ סימן שלם טפ"ד ה':
יב ה' מ"י שם טושי"ע
שם טפ"ד ג':
יב ו מ"י שם פ"ד הלכה ג'
סנה שם:
יב ז מ"י שם פ"ג הלכה
י' ושי' ח"מ סי'
שם טפ"ד ה' נבאיה:
יב ח מ"י שם פ"ה סי'
שם טפ"ד ה' נבאיה
עין טושי"ע ושי' שם
וכספן ללא:

מוסף רש"י

ואם הכנים ברשות בעל
החצר חייב. בנוקד דבי
אמר ליה עול. עול ואונס
לך קאמר ליה ג' ב"מ פ"א
ב"צה ח'. רבי אומר ב"ר
עד שיקבל עליו
לשמור. דעול ושי' ושי'
לך קאמר ליה ג' ב"מ פ"א.
הברא. קפין אהדי
יבמות ג'. קפין רשא
לסיפא (וכחכות טושי"ע).
פטור מדיני אדם. לטל.
וחייב בדיני שמים.
פירש"ת לטל לרשעים.
שמתקין להפסיד את ירחא
(ג' ב"מ פ"ג).

אימא סיפא אם הכנים ברשות בו. תימה לר"י אמאי לא
דייק ממחלת הנבא דקמי שלם ברשות ושבתן בהמתו
של בעל הבית פטור ברשות חייב דכסתמא קביל עליה נטירותא כרבנן
וקשה להחוקק בהן בעל הקדירות חייב כרבי ועל הנבא בפני עגמה
היה יכול להקשות רישא וסיפא רבנן
ומציעתא רבי וי"ל דמרישא אין יכול
לדקדק דשפיר מתקומא כרבי ושלם
ברשות דנקט משום דבעי לתמני
ואם החוקק בהם בעל הקדירות חייב
אבל לא מני למימר דכולה רבנן
ושלם ברשות דנקט משום שבתן
המה של בעל הבית פטור דמשום
הא לא אלטרין דהא נהדיא קמי
סיפא ואם הכנים ברשות בעל החצר
חייב ול"ת נבא דהכנים שזרו היכי מני
למימר נגח לשורו של בעל הבית חייב
דוקא שלם ברשות הא ברשות פטור
בשלמא קדירות ופירות פטור דסיון
דמאליה חוקק בהמתו של בעל הבית
דין (ו) שיפטר לרבי דלמך כסתמא
לא קביל עליה נטירותא אבל כשנגח
שורו לשורו של בעל הבית אפילו
לרבי ללא מקבל עליה נטירותא אמאי
פטור ברשות לא יהא אלא חצר
השומפין ובחצר השומפין חייב וי"ל
דשכחי סוכר דלרבי כשמתים שזרו
ברשות הרי הוא אילו מפרש נהדיא
שיפטר כל אחד ואחד בנגיחות שזרו
ובכל זקוק ולפי האמת לרבי אם
הכנים שזרו ברשות הזק חייב החק
פטור כדלמתינן לקמן גבי כנס
שוכך ואשמרנו:

מתני' היה אביו או בנו. של בעל הבית נמוכו: **משלם אם**
הכופר. גמ' (מת: פ"ד) פ"ד האם הוא ואמאי נקט הרי"ו: **גמ'** **טעמא**
דשלם ברשות. משום הכי אם החוקק בהם בעל קדירות חייב: **מני**
רבי יוא. דלמך כסיפא ככולן אינו חייב כ"ו דקס"ד לדרבנן כי
הכי דבעל חצר ברשות מיחייב
בנוקי קדירות דכסתמא קביל עליה
נטירותא הכי גמי מיחייב בעל קדירות
ליה בעל הבית רשותא למיעל קביל
עליה קדר נטירותא ללא לחוק
קדירותיו לבעל החצר: **סברא.** קשה
אהדי רישא וסיפא דמ"ק ומי ששנה
זו לא שנה זו ותנאי היא אליבא
דרבנן מר סבר פליגי רבנן עליה
דרבי ומר סבר לא פליגי: **אפי' נשכרין**
ברוח. דעול ואנטריה לך קאמר ליה
אבל בעל קדירות לא קביל עליה
מדי: לא שנו. הא דקמי אם החוקק
בהן בעל הפירות חייב: **אבל אכלה.**
יומר מדלי ומחה: **באפרוסא.** עש
דעבידא למיכליה והוא סם המות
לבהמה: **וספריו.** אנפורד"א בלע"ו:
סיפא דקביל עליה נטירותא. כגון
לרבנן סתמא ולרבי דלמך ליה כנס
שוכך ואני אשמרנו: **דנפשיה.**
שלם יגמנו שזרו ולא ישכנו כלבו:
הוא

הבית וכו': אמר רב ילא שנו אלא שהוחלקה בהן האכלה פטור מאי
טעמא הוה לה שלא תאכל אמר רב ששת אמינא כי גיים ושכיב רב אמר
להא שמעתא דתניא הנהונתן סם המות לפני בהמת חבירו פטור מדיני
אדם וחייב בדיני שמים סם המות הוא דלא עבידא דאכלה אבל פירות
דעבידא דאכלה בדיני אדם גמי מיחייב ואמאי הוה לה שלא תאכל אמרי הוא
הדין אפילו פירות גמי פטור מדיני אדם והא קמ"ל דאפי' סם המות גמי דלא
עבידא דאכלה חייב בדיני שמים ואיבעית אימא סם המות גמי באפרוחא דהיינו
פירי: מיתביי האשה שנכנסה לטחון חטים אצל בעל הבית שלא ברשות
ואכלתן בהמתו של בעל הבית פטור אם החוקק חייבת ואמאי נימא הוה לה
שלא תאכל אמרי ומי עדיפא ממתניתין דאוקימנא שהוחלקה בהן ודקארי לה
מאי קארי לה אמר לך בשלמא מתניתין קתני אם החוקק בהן שהוחלקה בהן
הוא אבל הכא קתני אם החוקק ולא קתני בהן אכילה הוא דקתני ואידך
אמר לך לא שנא ת"ש הכנים שזרו לחצר בעה"ב שלא ברשות ואכל חמין
והתרוז ומת פטור ואם הכנים ברשות בעל החצר חייב ואמאי ה"ל שלא
יאכל אמר רבא ברשות אשלא ברשות קרמית ברשות שמירת שזרו
קבל עליו ואפי' חנק את עצמו: איבעיא להו היכא דקביל עליה
נטירותא מהו הדנפשיה הוא דקביל עליה או דלמא אפילו נטירותא דעלמא
קביל עליה ת"ש דתני רב יהודה בר סימון בנוקד רבי קרנא הכנים פירותיו
לחצר בעל הבית שלא ברשות ובא שור ממקום אחר ואכלן פטור ואם
הכנים ברשות חייב מאן פטור ומאן חייב לאו פטור בעל חצר [וחייב
בעל חצר] אמרי לא פטור בעל השור וחייב בעל השור ואי בעל השור
מאי

לגמרי מן העולם אפי' פטור מדיני אדם: **שנכנסה** אטחון. רבותא נקט שאף על גב שזה משכר כרמיס לרין רשות:
או דלמא אפילו מעיטא נפי. וח"ת דלפילו נשכרו כרוח מצייה אמר לעיל דקביל וי"ל דמנעיה ליה חי הוי דחוי בעלמא או לא ועי"ל
נטירותא דעלמא כגון כבהמות של אחרים ללא מסיק אדעמיה שיכנסו בחצרו ויגחו את שזרו של זה מנעיה ליה אבל אם ילא
השור חוץ מחצרו של בעל הבית ונכחו לא מנעיה ליה דהא פשיטא דמקבל עליה נטירותא אפילו מעלמא כיון שילא חוק לחצר:
מאי א"ו פטור בעל החצר וחייב בעל החצר. וח"ת וילך יתבע מנעל השור ויש לומר כגון דההוא שזר הוי של חרש שוטה
וקטן דלאו בני משלומין נינהו א"ר זה יתבע מנעל החצר ובעל החצר יתבע מנעל השור:

מסורת הש"ס
(א) לקמן ע"ו ר"מ ס"א:
כ"ה מ... (ב) [שבת זכ: ושי' ג']
ועי' חו"פ סמוכות ט"ה ד"ה
מכילא. (ג) לקמן ע"ו:
(ד) ויבמות ט"ו ושי"ג.
(ה) לקמן ע"ו. (ו) נפ"ח: ד"ה:
(ז) ועי' חו"פ סמוכות לקמן ח"מ:
ד"ה ושמאלא.

הגהות הב"ה
(א) בהשנה עד שקבל
עליו בעל הבית לשמור:
(ב) ח"מ ד"ה אפ"ה ושי'
(ג) הוה שיפטר לרבי:
(ד) ד"ה ושי' ושי' דאינו
אלא מלא:

לעני רש"י
אמור"א [איינוטור"א]
מחלה כבהמה.